

razšli, eni so se pomaknili bliže plesišču, drugi so se umaknili k svojim ženam, ki so stale in gledale bolj zadaj, iz teme. Mirko in še dva, trije drugi, naši nekdanji sosede, so pristopili k nam. Segli smo si v roke. »Hvala, res, hvala vam,« je rekel Francišek. Kristina si še ni opomogla od tega nepričakovanega pevskega pozdrava. Bila je kot omamljena. Iz nje je kar pelo: »Ali ni čudovito . . . ali ni čudovito . . .« Francišek, tudi še s koreninami v tej zemlji, je s tem svojim iskrenim: »Hvala, res, hvala vam,« popustil v svojem večnem boju sam s sabo. Zanj, kartuzijanca, je bil to trenutek nečimrnosti, prav gotovo eden redkih po dolgih, dolgih letih: bil je ganjen, ko je poslušal, kako mu *Zagorski zvonovi* »milo« pojo v zadnje slovo.

Zazeblo me je v srcu. »Pojdimo, pozno je že,« sem rekel. Skoraj že neprijazno, nataktnjeno.

PESMI

Jože Jež

KAMNU

Ljubi kamen
kako se kaj imaš med zvezdami

jaz se sploh nimam več
odkar te ni tu

ti srce moje kamnito moj žolč
moje divje sovraštvo
ti in jaz sva eno in isto
toda zakaj si tako daleč proč
vrni se

dragi kamen
ti ne veš kako te imam rad

se še spominjaš
kako sva rasla skupaj
kako sva se ljubila
kako sva lomila kosti in morila
kako sva se lizala
kamen vržen v obraz
to si ti in to sem jaz

toda odšel si
pustil si me samega
zdaj ko bi bilo treba udariti

zunaj brsti meso in mozeg že cvete
tebe pa ni
kdaj se bova zopet zasekala v drob
in se v krvi ljubila
vrni se ljubi kamen čakam te.

JABOLKO

Leti
leti
leti
jabolko

zdaj je na jeziku slina veličine

leti
leti

zdaj je v goltancu sluz nesmrtnosti
zdaj je v želodcu blato svetosti

vsi so videli
vsi tudi v zadnji vrsti
vstajenje in odhod v nebo.

VŽIGALICA

Vžigalica varno spravljena v škatlici
sama med mnogimi vžigalicami
uboga mala stvar iz žvepla in lesa
sanja iz dneva v dan

sanja kako zažari sama od sebe
kako gori
sanja zmeraj sanja kako vname ves svet

ujeta med štiri stene v večni temi
sanja o ognju

sanja da je svobodna
pogumna in velika
nič več sama
prava vžigalica iz mesa in krvi.

STOL

Stol naslonjen sam nase
sedi in se žre
grize se in seseda sam vase
zmeraj manj ga je
razgrizel si je nohte do same krvi
pa se še baše
pojedel si je roke
pa še ne neha
ubogi stol
nikogar nima na tem svetu
da bi se nanj naslonil

samo štiri noge so ga še
pa še zmeraj sedi in se žre
stol brez mize
stol brez tal

samo še ena noga
zadnji ugrizi
je že na smrtni postelji
stol brez postelje
brez vsega
požrt od svojih ust.

LUTKA

Soba čista in prazna
sredi sobe lutka iz stekla

ona je tista ki se ne vidi

na tleh in na stenah je ni
niti v zrcalu
nobena stvar ji ne pritrjuje
niti odkimava

kriči da gre skozi ušesa
pa se ne sliši

ko bi imela vsaj počen bobnič
ko bi bila vsaj v bolečini
pa je ni

meče se ob stene
lomi se v sebi razbija
in se končno raztrešči

tu je
lutka navadna steklena lutka
ki se ne vidi iz črepinj.

VRČ

Vrč odtrgan od svojih ust
izpit in prazen
peklensko žejen
gre naprej kar naprej

gre po vodo kot vsak dan
k izviro
vedno enako daleč od vode in sebe
hiti
vrč na svojem mestu

stalno na poti
sešteva deli in množi
računa v litrih
vrč na svojem dnu
ta ničla okrogla bahava ničla

zeva strašno zeva
znotraj votel okoli prazen